

Vereniging van Vrienden
van het Gemeentemuseum Helmond

www.museumvriendenhelmond.nl

8-Daagse vliegreis naar Ierland van zondag 6 mei tot met zondag 13 mei 2012.

Reisverslag.

Aantal deelnemers: 48 personen; 33 dames, 15 heren

Touroperator: Sophus Travel – Maarn.

Vervoer Schiphol v.v.: Willy de Kruijff Touringcars.

Touringcarbedrijf in Ierland: Boyce Travels – Donegal.

Chauffeur in Ierland: Eamon McMullen.

Zondag 6 mei 2012

Op de afgesproken tijd van 08.15 uur stond het hele gezelschap bij Vlisco te Koukleumen, omdat de bus, die ons naar Schiphol zou brengen, er nog niet was. Gelukkig was de portier van Vlisco een meegaande mens en mochten we in de hal wachten. Na enige telefoontjes over en weer, bleek dat Sophus Travel een verkeerde tijd met Willy de Kruijff Touringcars had afgesproken. De schade bleef beperkt tot een dik half uur en na wat passen en meten om alle bagage in de bus te krijgen, kon de chauffeur om 09.00 uur zijn bus starten.

Onderweg naar Schiphol werd het allengs wat lichter en toen we om ongeveer kwart vóór elf op de luchthaven aankwamen, scheen de zon. Het inchecken aan de blauwe zuilen had nogal wat voeten in de aarde, evenals het automatisch verwerken van de bagage, maar uiteindelijk was iedereen toch nog op tijd door de controle. Vlucht EI 605 van Aer Lingus vertrok keurig op tijd en na een kalme vlucht, arriveerden we een uur en vijftwintig minuten later op **Dublin** Airport, waar het zonnig maar koud was.

Nadat iedereen de bagage had vergaard, konden we kennis maken met onze buschauffeur van deze week, Eamon McMullen, van Boyce Travel uit Donegal. Hij begroette ons op de typisch Ierse vriendelijke manier en verontschuldigde zich bij voorbaat voor zijn (zwaar) accent uit de streek van Donegal. Nadat alle bagage was ingeladen en iedereen een plaats had gezocht in de bus, konden we beginnen aan de kennismakingsrit door de Ierse hoofdstad. Het was ongeveer 8 km. van de airport naar de stad en onderweg kwamen we door de buurt waar een ex-premier van Ierland volop huizen had laten bouwen. Volgens Eamon, die onderweg uitleg gaf, die tot genoegen van verschillende medereizigers door Anne simultaan werd vertaald, heeft deze eerste minister de huidige financiële crisis mede veroorzaakt, maar dat deert hem persoonlijk niet, want hij verdient nu dik geld met het houden van lezingen, terwijl zijn opvolgers met de brokken zitten,

Op afstand zagen we het Croke Park Stadium, het immens grote stadion van de Gaelic Athletic Association, gebouwd voor typische Ierse balsporten. Tot 2005 was het zelfs verboden om daar niet-Ierse sporten te beoefenen zoals bv. rugby, voetbal of American football. Het stadion heeft

een capaciteit van ruim 82.000 bezoekers en is daarmee het grootste stadion van Ierland en een van de grootste ter wereld. We reden door Lower Dorset Street langs het Writer's Museum en de Garden of Remembrance, opgedragen aan de mannen en vrouwen die in de strijd om de Ierse vrijheid omkwamen. Het monument van de Children of Lir in deze tuin, is werk uit 1971 van Oisín Kelly. Zo kwamen we in de brede O'Connell Street, een slagader in Dublin, met als zijstraten de bekende winkelstraten Henry Street, Earl Street North en Abbey Street. O'Connell Street is genoemd naar Daniel O'Connell ook wel "de Bevrijder" genoemd, die vreedzame bijeenkomsten organiseerde en die in 1828 werd gekozen als parlementslid. Sinds 1882 staat hier een kolossaal monument ter nagedachtenis van O'Connell, maar de boulevard, die eerst Sackville Street heette, is pas in 1922 naar hem vernoemd. Behalve de straatnaam houdt het O'Connell Monument de gedachtenis aan Daniel O'Connell levendig. Aan deze straat liggen het General Post Office in 1818 gebouwd, maar dat een symbool van verzet werd in de Ierse opstand van 1916. Daar tegenover het bekende warenhuis Clery's. Midden in de straat een standbeeld van James Larkin, de leider van de algemene staking in Dublin van 1913. Aan het noordelijk einde van de straat een monument in de vorm van een obelisk, opgericht ter nagedachtenis van Charles Stewart Parnell, de leider van de Home Rule Party. Hij wordt ook wel de ongekroonde koning van Ierland genoemd. Ook in O'Connell Street "The Spire" uit 2003, in de volksmond "the needle" genoemd. Dit is een roestvrijstalen gevaarte met conische spits. De basis heeft een doorsnee van drie meter en het gevaarte is met zijn hoogte van 120 meter, het hoogste bouwwerk van de stad. Het heeft dan ook € 3,2 miljoen gekost, volgens Eamon. Van de O'Connell Street gingen we over de O'Connell Bridge uit 1882, die breder is dan ze lang is, door de West Moreland Street, met rechts the Bank of Ireland en links het Trinity College en verder langs het Molly Malone statue naar de drie bekende parken van Dublin, t.w. Merrion Square uit 1752, het St. Stephen's Green uit 1663, het grootste van de drie en het Fitzwilliam Square. Langs de eerste twee genoemde pleinen hangen kunstenaars hun schilderijen aan de hekken. In de buurt van Fitzwilliam Square, waar we even een fotopauze hielden, konden we allerlei huizen in Georgian Style bewonderen met vaak felgekleurde deuren. Tenslotte reden we naar ons hotel het Academy Plaza Hotel aan de Findlater Place. Iedereen was vrij snel op de kamer en om 19.00 uur was men weer present voor het driegang diner, dat in een sneltreinvaart werd opgediend. Het eten was goed, maar een iets lager tempo bij het serveren zou prettiger zijn geweest. Na het (te) vroeg beëindigde diner ging ieder zijns wegs. Wij genoten nog even van een avondwandeling "up and down O'Connell Street" en vertoefden nog een tijdje in een pub in O'Connell Street, waar Ierse en country stijl liederen werden gezongen.

Maandag 7 mei 2012

Deze bank-holiday begon voor wat het weer betreft donker en nat, een reden voor ons om de plannen aan de omstandigheden aan te passen en de stadswandeling gedeeltelijk om te zetten in een bustour. Doordat dit moest worden georganiseerd, vertrokken we wat later dan gepland. Onze twee gidsen de Engels sprekende Odile Murphy en een Nederlands sprekende heer Michel of Martin, die Mrs. Mia Craig verving, gingen vanaf het hotel met ons mee. Michel gaf onderweg tekst en uitleg en vertelde een en ander over Ierland en zijn geschiedenis. Zo arriveerden we via een omweg bij het Trinity College, waar de groep zich in tweeën splitste en het College binnenging.

De grote trekpleister voor het publiek is natuurlijk het "Book of Kells", het rijk geïllustreerde middeleeuwse manuscript, waarschijnlijk gemaakt door monniken van Iona, die in het jaar 806 naar Kells gevlucht waren, na een inval van de Vikingen. Het boek bevat de vier evangeliën in het Latijn en is in de 17^e eeuw naar het Trinity College overgebracht. De drukst versierde bladzijde van het boek is de monogrambladzijde, met daarop de eerste drie woorden van het Mattheus evangelie, dat gaat over de geboorte van Christus. Het eerste woord "XRI" is de afkorting van de naam Christus. De tekst is neergeschreven in prachtig Keltisch rondschrift, met kleurig versierde beginletters en vaak wordt een zin afgesloten met een afbeelding van een mens of een dier. Het zien van het Book of Kells inspireerde Anne tot het volgende vers, in de stijl van John O'Mill:

*These monks who wrote the book of Kells,
Worked their magic, casted their spells.
They were inspired,
By us much admired,
all thanks to the guidance of Ad Snels.*

Interessant in het Trinity College was ook de z.g. "Long Room", waarin "the Old Library" is ondergebracht. Deze kamer is 64 meter lang en erin bevinden zich ruim 200.000 antiquarische teksten, waarvan circa 1000 exemplaren in Middelnederlands. In deze Old Library is ook een borstbeeld van de Ierse geleerde Jonathan Swift te zien, alsmede de oudste harp van Ierland. Na de rondgang binnen, kregen we van onze twee gidsen een rondleiding door de tuinen van het Trinity College, dat in 1592 door Elisabeth I gesticht werd. De universiteit was oorspronkelijk van protestantse signatuur, maar vanaf 1970 werd het door de katholieke kerk toegestaan dat er ook katholieken gingen studeren. Thans zijn er zo'n 13.000 studenten. Beroemde studenten uit het verleden zijn de toneelschrijvers Oliver Goldsmith en Samuel Beckett en de politieke schrijver Edmund Burke. In de fraaie tuinen van het college het New Square, het Fellows Square en het Parliament Square, waarop prachtige oude bomen staan en borstbeelden en standbeelden van personen uit de rijke historie van de universiteit.

Na het bezoek aan het Trinity College was het koffietijd. Onze groep ging koffie drinken in Bewley's Cafe in Westmoreland Street. Een interessant en zeer oud koffiehuis.

Daarna reden we met de bus naar het immens grote Phoenix Park, met daarin, op een heuvel die met trappen te beklimmen is, het hoge witte kruis en een steengravure, die herinneren aan het bezoek van Paus Johannes Paulus II in 1979, die daar toen voor een en een kwart miljoen gelovigen een mis opdroeg.

In dit Phoenix Park liggen ook de officiële residentie van de Ierse President, Áras an Uachtaráin genaamd, de Zoological Gardens, Deerfield, de residentie van de ambassadeur van de V.S. en Ashtown Castle, waarin het bezoekerscentrum van het park is gevestigd.

Vanuit dit park reden we langs de kades van de rivier de Liffey naar het Guinness Store House, in 1904 gebouwd in de vorm van een reuze glas, dat in feite 14,3 miljoen pints qua inhoud is. De bouwer van het Store House, is William Arroll, die ook de Tower Bridge in Londen heeft ontworpen.

Na de lunch kon ieder op zijn eigen houtje het 7 verdiepingen tellende gebouw van glas en staal bekijken, alvorens op de zevende etage in the Gravity Bar van het magnifieke uitzicht over Dublin en van een pint of Guinness te genieten. Na dit brouwerijbezoek reden we terug naar ons hotel, want het geplande bezoek aan Dublin Castle, kon niet doorgaan omdat het vanwege de bank-holiday gesloten was. Voor het avondeten had iedereen dus nog wat vrije tijd om te gaan winkelen of gewoon om uit te rusten van de vermoeienissen en ervaringen van die dag.

Dinsdag 8 mei 2012

Om half tien vertrok de bus noordwaarts, om ons naar **Drogheda, Newgrange** en **Knowth** te brengen. Het weer was onbestendig, maar af en toe ook wel zonnig. Voordat we Dublin verlieten, kwamen we langs de Glasnevin Cemetery, de grootste begraafplaats van Ierland. Deze werd in 1832 in gebruik genomen als begraafplaats voor katholieken, die in die tijd in toenemende mate op protestantse kerkhoven werden geweigerd. De gedenkmontumenten op het Glasnevin kerkhof voeren vaak een patriottische boventoon, met talrijke hoge kruizen, klaverbladen (shamrocks), harpen en andere Ierse symbolen. Het meest indrukwekkende grafmonument is dat van Kardinaal McCabe (1837-1921), aartsbisschop van Dublin en primaat van Ierland. Opvallend is ook het grafmonument van Daniel O'Connell, gestorven in 1847, maar hier in 1869 herbegraven. Andere bekende Ieren die hier hun laatste rustplaats vonden zijn: Michael Collins, gestorven in de burgeroorlog, Jim Larkin, docker and trade unionist en de dichter Gerard Manley Hopkins. We hadden helaas geen tijd om deze begraafplaats te bezoeken, want we moesten verder richting rivier de Boyne, vooral bekend door de slag van Boyne, waarbij het leger van de protestantse Willem III het leger van de katholieke koning Jacobus II in 1690 versloeg.

Newgrange is een van de bekendste "ganggraven" van Europa. In de periode van 1962 tot 1975 zijn zowel het ganggraf als de grafheuvel in hun oude staat hersteld. Helaas konden we voor deze grafheuvel geen toegangsbewijzen krijgen, reden waarom we naar Knowth gingen. Daar is een documentatiecentrum gevestigd en er liggen zo'n veertigtal ganggraven in een vredig landschap. Met een aparte bus vanaf het documentatiecentrum werden we naar de grafheuvels gebracht. Daar wachtte ons een gids, die ons langs de heuvels leidde en samen met ons in een ganggraf ging, terwijl ze uitleg gaf over de geschiedenis. Boven op de grafheuvel, die via een wat moeilijke trap beklommen kon worden, hadden we een prachtig uitzicht over de rivier de Boyne. Na dit bezoek aan Knowth, reden we naar het plaatsje Drogheda, waar we een gezamenlijk lunch genoten in het D-Hotel aan March Road, met uitzicht op de Boyne.

Na de lunch gingen we nog naar **Monasterboice**, de ruïnes van een middeleeuwse nederzetting, met zijn "round tower" en de "High Crosses", waarvan Muiredach's Cross het meest indrukwekkende is. Dit zandstenen kruis uit de 10^e eeuw, bestaat uit drie blokken, die door een pen-en-gatverbinding met elkaar verbonden zijn. Op de verschillende panelen zijn voorstellingen van Bijbelse taferelen uitgehakt, zoals Het Laatste Oordeel, De Aanbidding der Wijzen, het Gevecht tussen David en Goliath, De Zondeval en Mozes die de rots splijt om water voor de Israëlieten te krijgen.

Na enige tijd tussen de High Crosses vertoefd te hebben reden we terug naar Dublin naar ons hotel, voor een vroeg diner, want we hadden ook nog een avondprogramma. Na het diner gingen we n.l. gezamenlijk met de bus naar de National Concert Hall voor de RIAM Final Year BA in Music Performance en de Concerto Performances door het RIAM Symphony Orchestra and het RIAM Chamber Orchestra. Het programma omvatte:

Franz Joseph Haydn: Scena de Berenice, met Laura Murphy als mezzosopraan,

Dimitri Shostakovich: Concerto No. 1 for Cello in flat major, met Norah O'Leary, cello

Dimitri Shostakovich: Concerto No. 2 for piano in F major, met Evelina Ndlovu, piano.

Jacques Ibert: Concerto for Flute and Orchestra, met Robert Tobin fluit.

Het geheel stond onder leiding van dirigent James Cavanagh, dirigent.

Een stijlvolle avond uit.

Woensdag 9 mei 2012

Om negen uur startte Eamon de bus om ons naar de Anglicaanse St. Patrick's Cathedral, de grootste kerk van Ierland, te brengen, toegewijd aan de patroonheilige van Ierland

Het grootste gedeelte van het gotische gebouw, zoals we het vandaag kennen, werd gebouwd tussen 1254 en 1270 op de plek waar in 1191 de Noormannen een kerk gebouwd hadden. Na een brand herbouwde Aartsbisschop Minot de westelijke toren in 1370, terwijl de torenspits in 1749 werd toegevoegd. Dankzij de vrijgevigheid van Benjamin Guinness onderging dit godshuis in de zestiger jaren van de vorige eeuw een grootscheepse restauratie.

In de kerk zijn verschillende borstbeelden, gedenktekens en koperwerk te bewonderen. De grootste, kleurrijkste en drukst versierde graftombe is uit de 17^e eeuw en is gewijd aan de familie Boyle. Ook andere belangrijke Dubliners worden in de kerk herdacht, zoals de harpist Turlough O'Carolan (1670-1738), de eerste president van Ierland Douglas Hyde (1860-1949) en Jonathan Swift schrijver en deken van van de kathedraal. Er is zelfs een "Swift's corner" met een altaartafel, een boekenkast en zijn dodenmasker. Twee koperen platen duiden de plek aan waar de grote schrijver naast zijn geliefde Stella ligt begraven.

In de kerk ook overblijfselen van een 11^e-eeuws Celtic Kruis, dat ooit in de omgeving stond en de "Tandragee Idol" een curieuze granieten figuur, die uit het ijzertijdperk dateert.

Er is ook een gedenksteen gewijd aan Aartsbisschop Richard Robinson (1709-1794), de oprichter van het Armagh's Observatorium en de openbare bibliotheek.

Opvallend is het gat in de oude deur in de westmuur van het middenschip. Het is een overblijfsel van een vete tussen lord Kildare en lord Ormonde in 1492. Deze laatste had zich verscholen in de kapittelzaal, maar na de wapenstilstand hakte lord Kildare een gat in de deur, zodat ze elkaar de hand konden schudden.

De kathedraal heeft in haar eeuwenlange geschiedenis veel bijgedragen aan het Ierse leven. Jonathan Swift, de satirische schrijver, bij ons vooral bekend van Gulliver's reizen, was van 1713-1745 deken van deze kerk. In 1742 vond in deze kathedraal de oeruitvoering plaats van Handel's Messiah, gezongen door de gezamenlijke koren van St. Patrick's en Christ Church Cathedrals.

Een heel interessante kerk, die de bezoeker tevens een aardige kijk geeft op de bewogen geschiedenis van Ierland.

Na het bezoek aan de St. Patrick, bracht de bus ons naar de National Gallery, die wegens renovatie weliswaar slechts voor een deel geopend was voor het publiek, maar de zalen waar we wel toegang hadden, waren alleszins de moeite waard. De Ierse afdeling gaf ons schilderijen te zien van de impressionist Jack B. Yeats (1871-1957), Matthew James Lawless met "The Sick Call" uit 1863, dat het lijden verbeeld van de Ierse bevolking in de jaren van de Grote Hongersnood, en andere Ierse schilders, terwijl verder in andere zalen werk te zien was van wereldberoemde schilders als Rembrandt, Caravaggio (Kruisafneming), Andrea Mantegna (Judith met het hoofd van Holofernes), Goya en moderne kunstenaars zoals bv. Picasso, Juan Gris en anderen.

De gezamenlijke lunch genoten we in de oudste pub van Dublin, "The Brazen Head", op het adres 20, Brodge Street Lower in Dublin, die stamt uit het jaar 1198.

Na de lunch gingen we even terug naar ons hotel, om tegen vier uur opnieuw in de bus te stappen, die ons naar de kade van de rivier de Liffey bracht, voor een boottocht op de rivier. De (Canadese) gids gaf duidelijk en op een prettige manier uitleg over de gebouwen langs en de bruggen over de rivier. De O'Connell bridge uit 1790, die breder is dan ze lang is, de "ha-penny-bridge" uit 1816, in de buurt van Temple Bar, heet zo omdat daar tot 1919 een halve penny tol betaald moest worden en de Samuel Becket bridge, in 2009 gebouwd door zelfde bruggenbouwer als de Erasmusbrug in Rotterdam. Verder zagen we langs de rivier o.a. het Famine Memorial, dat herinnert aan de grote hongersnood, het grote Customs House uit 1791, het moderne George's Quay uit 2002, the Four Courts uit 1786, the Franciscan Friar en the O-2 building.

Na de boottocht gingen we opnieuw terug naar het hotel, om ons voor te bereiden op weer een avondje uit. Meer dan een uur deden we er over om ver buiten het centrum bij de Merry Plough Boys te komen. Daar kregen we plaatsen aan lange tafels voor het diner en optredens van de vier eigenaren van de pub, de Merry Plough Boys en een Ierse Dansgroep van 3 dames en twee heren. De muzikanten, die Ierse Songs en Ballads brachten, hadden er snel de stemming in. Iedereen zong en klapte mee en was in een vrolijke stemming. Wij Nederlanders werden nog speciaal getrakteerd op "het kleine café aan de haven".

Al met al een heel plezierige laatste avond in Dublin, met Ierse folklore.

Donderdag 10 mei 2012

Om half negen was alle bagage ingeladen en verlieten we in een druilerige regen de Ierse hoofdstad in westelijke richting, met bestemming **Killarney**, een afstand van ruim driehonderd kilometer. We zagen af van een koffiepauze in Kildare, omdat we dan nog niet genoeg kilometers achter ons zouden hebben. Het koffierondje van Sophus vanwege het te late vertrek uit Helmond, namen we in Burger Shack Ltd in Midway. Voor de lunch hadden we oorspronkelijk Limerick op het programma staan, maar op advies van onze gids in Dublin lieten we Limerick voor wat het was, omdat daar erg veel drugsverslaafden zouden rondlopen, met alle gevaren van dien voor een grote groep als de onze.

Wij stopten voor de lunch iets verderop in **Adare**, een heel leuk plaatsje, dat wel het mooiste dorp van Ierland wordt genoemd, hoewel cynici het wel het mooiste "Engelse" dorp noemen, omdat het zo perfect is afgewerkt, dat het niet meer strookt met de Ierse criteria voor schoonheid. Het was oorspronkelijk een leengoed van de graven van Kildare, de Fitzgeralds, maar het dankt zijn huidige uiterlijk aan de graven van Dunraven, die het in de jaren 1820 – 1840 lieten restaureren. Het Heritage Centre geeft een mooie expositie over de monastieke historie van Adare. Er is de Trinitarian Priory, weliswaar iets te grondig gerestaureerd en nu een

katholieke kerk met klooster. Verder is er bij de stenen boogbrug een gerestaureerde wasplaats. Voorts Desmond Castle uit de 13^e eeuw bij de rivier de Maigue en de ruïnes van de 12^e-eeuwse St. Nicolas Church in het 900 ha grote park en de Chantry Chapel. Er zijn ook leuke cottages te zien, die nu vaak als winkeltjes dienst doen. Adara, een lunchstop die de moeite waard was, zeker omdat het toen droog was.

Na het oponthoud in Adara, vervolgden we onze weg over Rathkeale, Newcastle West, Abbeyfeale, Castleisland en Farranfore naar **Killarney**, waar we een kwartier lopen van het centrum logeerden in het Killarney Court Hotel aan de Rock Road. De kamers in dit comfortabele hotel waren snel verdeeld en voor het avondeten wandelde menigeen nog naar het leuke centrum van Killarney, om daar wat rond te kijken. Het weer was intussen opgeklaard.

Killarney is een typisch toeristenstadje met een vrolijke sfeer, waar men, als men wil, in een "Jaunting car", een soort koetsje, de sightseeing kan doen. De koetsiers van deze koetsjes zijn befaamd om hun gevatheid en humor.

In de buurt van de stad Killarney liggen de Killarney Lakes en de met heide begroeide heuvels, maar dit zullen we morgen zien, tijdens onze rit over de Ring of Kerry.

Bij het avondeten, opnieuw met de intussen berucht geworden "mash potatoes", heerste de gebruikelijke gezellige ambiance, die na het eten ook te vinden was in de lounge en in de McGillicuddy's Irish Pub uit 1998.

Vrijdag 11 mei 2012

De weergoden waren ons vandaag goed gezind. De zon scheen en we konden dus met een gerust hart beginnen aan de prachtige busrit over de **Ring of Kerry**, een route van 179 km op het Iveragh Peninsula (schiereiland). Elke zichzelf respecterende toerist in Ierland moet de charme hebben beleefd van deze Ring of Kerry, die over smalle landwegen voert langs woeste kusten, langs de Atlantische oceaan die bezaaid lijkt met eilandjes, langs middeleeuwse ruïnes en langs meren, die men hier "loughs" noemt. Het uitzicht was soms adembenemend mooi en deze dag was dan ook een highlight van ons bezoek aan Ierland.

Niet wetende dat wij uit de Peel komen, stopte onze chauffeur Eamon voor een koffiepauze in **Glenbeigh** in de Red Fox Bar en een bezoek aan het Kerry Bog Village Museum, dat de sfeer van vroeger weergeeft van een veendorp, met het huis van Jeremiah Mulvihill, de turfsteker, van Jack Bell O'Sullivan, de smid, van Denny Riordan, arbeider van Paddy Browne, de rietdekker en de stalwoning van Phil McGillicuddy en het kippenhok. Het was hier vroeger armoe troef, zoals we ook uit de verhalen van de Peel kennen. We vervolgden onze weg, intussen genietend van een prachtig panorama dat aan ons voorbijgleed. Op de suggestie om een demonstratie van het africhten van herdershonden bij te wonen, gingen we niet in, omdat we dat maar tijdverlies vonden en liever zeker wilde zijn, dat we de hele Ring van Kerry zouden zien. We stopten bij **Derrynane**, waar we de oceaan van twee zijden konden bekijken. Het waaide daar heel erg hard, maar het uitzicht was fenomenaal mooi. Interessant was ook een andere stop met de klimpartij naar en op het **Cahergall Stone Fort**, een van de moeilijk te dateren stenen forten.

Voor de lunch stopten we in **Waterville**, vlak bij het standbeeld van Charley Chaplin, dat aan de strandboulevard was opgesteld. In Waterville zocht iedereen een gelegenheid om te lunchen en naderhand nog wat in het plaatsje rond te lopen, alvorens we de tocht over de Ring van Kerry vervolgden. De voorlaatste stop maakten we in **Sneem**, gelegen tussen Caherdaniel en Kenmare, een schilderachtig plaatsje waarvan de Gaelic naam een vertaling is van "the knot", wat knoop of strik betekent. Deze naam heeft het waarschijnlijk te danken aan de rivier de Sneem die door het plaatsje dwarrelt als een strik. Er zijn fraaie uitzichten op de rivier en de omliggende bergen en natuurlijk de onvermijdelijke souvenirwinkels met Ierse truien enz. Het heeft niet alleen vrolijk geschilderde cottages, maar ook een bijzonder dorpsplein.

Na Sneem kwamen we nog langs Moll's Gap, een kloof in een somber veengebied, omringd door hoge bergen, waarop we een fraai zicht hadden. Onze laatste stop was bij **Ladies View**, in de buurt van de Lakes of Killarney. Hier werd nog druk gefotografeerd.

Voldaan na zo'n prachtige tocht, liet een deel van het gezelschap zich in het centrum van Killarney afzetten, terwijl de rest direct naar het hotel wilde. De avond werd verder in het hotel

en de McGillycuddy's Irish Pub doorgebracht. Men moest immers die avond ook weer de koffers pakken, want morgen zouden we richting Cork gaan.

Zaterdag 12 mei 2012

Nadat de bagage weer was ingeladen, konden we omstreeks negen uur vertrekken met bestemming **Cork**, de tweede grootste stad van de Ierse Republiek en na Dublin en Belfast de derde grootste stad van heel Ierland. De naam Cork komt van het Ierse woord Corcaigh en betekent moeras. De stad had in 2011 zo'n 119.230 inwoners, terwijl Metropolitan Cork, waartoe de stad, de voorsteden en satellietsteden met achterland worden gerekend, toen 399.216 inwoners telde.

Wij arriveerden tegen 11 uur in de stad en ontmoetten daar bij George's Quay aan het South Channel onze gids, Mrs. Frances Bonner. Omdat ons gezelschap eigenlijk te groot was om met één gids een stadswandeling te maken, deden we een deel van de sightseeing per bus, met uitleg onderweg. We reden langs de South Mall en over de Grand Parade, het echte centrum van de stad. We zagen de St. Anne's Shandon aan de noordkant van de rivier de Lee. De Klokkentoren van deze kerk heeft aan vier kanten een klok en omdat tot de reparatie in 1986, elke klok een andere tijd aangaf, wordt deze toren in de volksmond "the Four-Faced Liar" (de vierdubbele leugenaar) genoemd.

Opvallend in het stadsbeeld waren de schuinstaande lantaarnpalen.

We reden naar de St. Fin Barre's Cathedral, die de gids niet wilde bezoeken, maar door ons aanhouden, hebben we deze kerk toch op eigen houtje kunnen bezichtigen. En ze was zeker een bezichtiging waard. Ze is gebouwd in neogotische stijl naar een ontwerp van William Burges, voltooid in 1870 en toegewijd aan de stichter en beschermheilige van Cork. Door het gebruik van verschillende steensoorten kreeg de kerk haar gestreepte uiterlijk. Puntige spitsen, uitstekende waterspuwers en rijke sculpturen maken de kathedraal tot een opmerkelijke mengeling van Franse gotiek en middeleeuwse grilligheid. De grandeur wordt in het interieur voortgezet met mooie marmeren vloermozaïeken, op het plafond van de apsis een Tronende Christus, omgeven door engelen, een enorm grote en veelkleurige preekstoel en een bisschopszetel. Onder de rariteiten die in deze kerk tentoongesteld worden, bevindt zich een kanonskogel, die in de middeleeuwen in een torenspits van een eerdere kerk zou zijn geschoten tijdens de belegering van Cork in 1690.

Na het bezoek aan de St. Fin Barre's Cathedral reed de bus ons weer naar het stadscentrum en zette ons af in St. Patrick's Street, de hoofdstraat van de stad. Van daar gingen we te voet naar de English Market, waarvan men zegt dat ze ouder is dan de beroemde Boqueria markt in Barcelona. Hier viel het gezelschap in groepjes uiteen om op eigen gelegenheid te gaan lunchen en op aanraden van onze gids zochten verschillende mensen van ons gezelschap een eethuisje in het z.g. Huguenot Quarter, genoemd naar de Franse Hugenoten die hier in het verleden hun heil zochten. Om twee uur verzamelden we weer in St. Patrick's Street bij Game Stop. Terwijl we daar wachtten tot de groep compleet was, streken daar ook straatmuzikanten neer, die op ons verzoek zongen van de Cockles en Mussels van Molly Malone, wat intussen zowat ons lijflied was geworden. Het trio straatmuzikanten werd op een gegeven moment aangevuld met klepperende Gerda en het mansbakje vaarde er wel bij.

We gingen te voet terug naar de opstapplaats van de bus en daar eindigde ons korte bezoek aan Cork, wat voor mij best wat langer had mogen duren, want ik vond het een heel aardige stad. Van Cork reden we naar **Midleton**, voor een bezoek aan de Jameson Experience Midleton. Daar kregen we eerst een videofilm over de geschiedenis van Jameson en daarna een rondleiding onder het motto "Van Graankorrel naar Glas, het verhaal van Jameson Ierse Whiskey". We zagen de grootste distilleerketel ter wereld, het 160 jaar oude waterrad en de oorspronkelijke gebouwen van de distilleerderij, die nu onder monumentenzorg staan. Tot slot mochten we de Jameson Ierse Whiskey proeven in de Jameson Bar en werd een aantal dames en heren uit ons

gezelschap uitgekozen om drie verschillende whiskeys te proeven en daar de Jameson als beste uit te halen. Een hilarische happening waar ze met een diploma vandaan kwamen.

Aan het einde van de middag vertrokken we naar het laatste hotel van deze reis, Het Blarney Golf Resort Hotel aan de Tower in **Blarney**. Bij aankomst bleken wij niet in het hoofdgebouw van het hotel te zijn ondergebracht maar in de z.g. "Lodges". Dat gaf even wat verwarring, maar uiteindelijk kon toch iedereen zich snel voor één nacht installeren.

Omdat het menu weer "mash potatoes" vermeldde, wist de reisleiding toch gedaan te krijgen dat er een schaal frites op elke tafel kwam te staan. Deze geste alsmede de drankerondjes bij het eten werden erg op prijs gesteld. Overigens hadden de "mash potatoes" Anne er toe verleid het volgende te schrijven en een keer in de bus voor te dragen, daarbij denkend aan Vincent van Gogh en zijn Aardappeleters.

*Before this trip, we could not have guessed,
To be served so much potatoes mashed,
If that would haven been,
What he might have seen,
Vincent would have done better his best!*

Omdat het in de bar van het hotel nogal druk was met mensen die een communiefeest te vieren hadden, ging iedereen na het avondmaal naar de kamer voor een welkome rust na deze enerverende dag.

Zondag 13 mei 2012

Opnieuw moest de bagage in de bus, alvorens we naar het nabij gelegen **Blarney Castle** konden vertrekken. Blarney Castle is een ruïne. Vanuit de hele wereld komen mensen naar dit vervallen kasteel om de legendarische Blarney Stone te zien. Het kussen van deze steen is een eeuwenoude traditie en men schijnt er welbespraakt van te worden. De steen bevindt zich hoog in de muur van het kasteel, onder de kantelen, en om hem te kussen moet men achterover leunen, terwijl iemand anders de voeten vasthoudt. Het gebruik om de steen te kussen schijnt uit de tijd van Elisabeth I te stammen, die de term "to talk Blarney" uitgevonden zou hebben, omdat Lord Blarney de kunst verstond om eindeloos te blijven praten, zonder akkoord te gaan met Elisabeth's wensen en verzoeken.

Van het kasteel zelf is alleen de 15^e-eeuwse burchttoren nog over, die in 1446 gebouwd werd door Dermot McCarthy. Om bij de kantelen te komen, moet een trap van 127 treden worden beklommen.

Het kasteel ligt in een groot, prachtig park. In dit park ligt ook Blarney House, een statig Schots herenhuis, waar sinds de 18^e eeuw leden van de familie Colthurst wonen. Helaas was dit Blarney House op zondag niet te bezichtigen.

Vijf minuten lopen van Blarney Castle ligt het dorpje Blarney met kunstnijverheidswinkeltjes en pubs. Iedereen ging de Blarney Woollen Mills binnen, een voormalige wolfabriek, waar nu een geweldige collectie Ierse truien, andere kwaliteitskleding en souvenirs te koop zijn.

Om een uur vertrok de bus naar The Brook Inn, Sallybrook, Glanmirde, waar we een afscheidslunch hadden. Echter, door een misverstand t.a.v. de afstand van The Brook Inn naar Cork Airport, moesten we daar eerder vertrekken dan uiteindelijk nodig bleek te zijn en hierdoor moest het grootste gedeelte van het gezelschap het dessert en de koffie laten staan. We kwamen ruimschoots op tijd bij de luchthaven aan, waar we afscheid namen van Eamon, onze chauffeur. Het inchecken op de orthodoxe manier verliep veel vlotter dan de digitale manier op Schiphol en na een kwartier had iedereen de boarding-pass.

Het was goed vliegweer, en hoewel vlucht EI 844 naar Amsterdam iets te laat vertrok, was ons Air Lingus vliegtuig toch nagenoeg op tijd op Schiphol. Daar wachtte ons de bus van Willy de Kruijff voor de rit naar Helmond. Volgens afspraak was er een welkome broodmaaltijd voor iedereen in de bus aanwezig. Terwijl menigeen die verorberde, vertolkte Anne op originele wijze namens de groep, de dank aan de reisleiding en reis- en activiteitencommissie. Voor Ad en Corry Snels had ze een voucher voor tuinplanten met daarop de volgende, Irish Blessing, die ze evenals de hierna genoemde Blessings van Bets had gekregen:

*May the road rise to meet you,
may the wind be ever at your back,
may the sun shine warm upon your face,
and the rain fall soft upon your fields,
and until we meet again,
may God hold you, may God hold you,
ever in the palm of His hand.*

Voor Leo en Rina van Tilburg had ze een soortgelijke voucher voor tuinplanten met de tekst:

*May your troubles be less,
and your blessing be more,
and nothing but happiness,
come through your door.*

Tenslotte richtte ze nog het woord tot Frans Jacobs als vertegenwoordiger van de Reis- en Activiteitencommissie, waarvan alle leden achter de schermen aan de voorbereiding van de Ierlandreis hebben meegewerkt. Hij kreeg een voucher voor een paar flessen wijn om de volgende vergadering wat leuk af te kunnen sluiten en op deze voucher stond de volgende Irish Blessing:

*May God grant you always,
a sunbeam to warm you,
a moonbeam to charm you,
a sheltering angel, so nothing can harm you.*

Deze "dagsluiting" werd eerst door Ad beantwoord en daarna nog door Leo.

In Helmond waren we zo tegen elven en na een hartelijk afscheid, ging ieder weer zijns weegs. Als de deelnemers later nog eens aan deze reis terugdenken of dit reisverslag herlezen, zal hun wellicht de melodie van Molly Malone te binnen schieten en daarom wil ik dit reisverslag besluiten met de tekst van dit lied, zodat iedereen het thuis nog eens op dezelfde manier uit volle borst kan zingen als die avond in Dublin bij de Merry Plough Boys.

Molly Malone:

*In Dublin's fair city, where the girls are so pretty,
I first set my eyes on sweet Molly Malone,
As she wheeled her wheel-barrow, thro' the streets broad en narrow,
Crying Cockles and mussels a-live, a-live O!*

Refrein:

*A-live , a-live O! a-live O!, a-live O,
Crying cockles and mussels, a-live a-live O!*

*She was a fishmonger, but sure 'twas no wonder,
For so were her father and mother before,
And they both wheeled their barrow,
Through streets broad and narrow,
Crying cockles and mussels, alive, alive O!
Refrein:*

*She died of a fever, and no one could save her,
And that was the end of sweet Molly Malone,
But her ghost wheels her barrow,
Through streets broad and narrow,
Crying cockles and mussels, alive, alive O!
Refrein:*

Leo van Tilburg, 31 mei 2012.